

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2002-2003

3 april 2003

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ECONOMIE, LANDBOUW, WERKGELEGENHEID EN TOERISME

Vraag om uitleg van de heer Johan De Roo tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de reorganisatie van de sociaal-economische overlegstructuren in de Vlaamse regio's

Vraag om uitleg van de heer Gilbert Vanleenhove tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme en tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening, over stedenbouwkundige voorschriften voor openluchtrecreatieve verblijven en de inrichting van gebieden voor dergelijke bedrijven, inzonderheid met het oog op het mogelijk maken van gemengde toeristische bedrijven

Interpellatie van de heer Jan Laurys tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over het verzet van de federale regering tegen artikel 18 van het decreet houdende evenredige participatie op de arbeidsmarkt

Commissie voor Economie, Landbouw, Werkgelegenheid en Toerisme

Donderdag 3 april 2003

VOORZITTER : De heer André-Emiel Bogaert

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 14.14 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Johan De Roo tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de reorganisatie van de sociaal-economische overlegstructuren in de Vlaamse regio's

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer De Roo tot de heer Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de reorganisatie van de sociaal-economische overlegstructuren in de Vlaamse regio's.

De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, we hebben al enige expertise in het streekbeleid. De conclusies van de fameuze Viona-studie, uitgevoerd door IDEA Consult onder leiding van professor De Rynck, geven aan dat Vlaanderen een dynamisch en efficiënt subregionaal beleid nodig heeft. De basis daarvan moet een integraal strategische visie zijn. Er is nood aan een brede mobilisatie en draagvlakcreatie voor streekwerking, één erkend sociaal-economisch overlegforum met een open beheersstructuur, een geografische afbakening bepaald door de streek zelf, beleidsuitvoering en projectwerking in de mate van het mogelijke door bestaande organisaties, draagvlakcreatie door de nieuwe overlegstructuur, één regie op maat per streek, een duidelijke rolverdeling en goede taakafspraken tussen de verschillende bestuursniveaus, meer gebruik van resultaatgerichte en interactieve sturingsmechanismen, plancontracten, convenants en beheersovereenkomsten, enzovoort.

In uw nota, mijnheer de minister, van 24 januari 2003 aan de Vlaamse regering licht u de plannen toe tot omvorming van de streekplatformen en subregionale tewerkstellingscomités tot sociaal-economische raden van de regio of SERR's, en tot regionale economische en sociale overlegcomités of Resoc's.

Ik stel u mijn vragen vanuit mijn ervaring in het Meetjesland. Over het aantal op te richten SERR's en Resoc's zegt de nota : 'Dit dient bepaald te worden in de regio door de betrokken provincie, gemeenteraadsbesturen en de huidig bestaande structuren. Minimaal 5 en maximaal 15 worden afgesproken.' Op welke geografische entiteit zijn deze cijfers gebaseerd ? Zijn er daaromtrent vooruitzichten ? Hoe wilt u die streken afbakenen ?

De meeste gemeenten, STC's en sociale partners geven de voorkeur aan de bestaande entiteit van het streekplatform. In welke mate zullen de provincie en de Vlaamse Gemeenschap een bepaalde entiteit erkennen of ligt de autonomie bij de desbetreffende entiteiten ? Momenteel zijn ze gegroepeerd in streekplatformen bestaande uit de gemeenten die zich actief bezighouden met de sociaal-economische ontwikkeling van hun regio.

De nota is onduidelijk over de aansturing van het streekoverleg. Enerzijds spreekt u over gezamenlijke aansturing en open partnerschap, anderzijds stelt u dat de aansturing moet gebeuren door de provincies en de betrokken lokale besturen. Gaat u ermee akkoord dat we eigenlijk beter aan netwerkverband denken in plaats van aan hiërarchische opbouw ? Is het niet zo dat we met meer dan de lokale besturen en sociale partners rond de tafel moeten zitten als het gaat over economie en werkgelegenheid ? Zo'n 13 jaar geleden begonnen we in mijn regio met een streekplatform dat zich enkel zou bezighouden met economie en werkgelegenheid. Al snel bleek dat daar van alles bij kwam kijken : streekbeleid, toerisme, zorg voor personen,

De Roo

leefmilieu, mobiliteit, ruimtelijke ordening, enzovoort. We zijn vrij spontaan tot een meer integrale werking uitgegroeid. We hebben dan ook een degelijk streekplatform. Ik vraag u nogmaals : moeten we er niet meer partners bij betrekken ? Bij ons zijn de welzijnssector, de milieuverenigingen en de toeristische sector nauw betrokken partijen. Overleg tussen de lokale besturen en de sociale partners betekent dan ook een verenging. In een relatie van gelijkwaardigheid zouden toch ook de milieusector, vormingsorganisaties, de social-profitsector en het onderwijs stemrecht moeten krijgen ? Dat moet vooral gebeuren als we de link naar de arbeidsmarkt willen leggen.

Het is hoopvol dat de nota meer waarde toekent aan een consensus op streekniveau. Ze bepaalt in dat geval dat de uitkomst bindend is voor alle leden van het Resoc. In de nota bepaalt de Vlaamse regering echter dat zij zich geenszins gebonden weet door de consensus binnen het Resoc. Hebt u respect voor de regio's of wilt u van boven af beslissingen nemen ? De Vlaamse regering moet er zich minstens toe verbinden om rekening te houden met de prioriteiten van de lokale besturen en organisaties. Het gaat niet op dat zij dwarsligt als de streek na intensief overleg een consensus bereikt over de sociaal-economische ontwikkeling. Zal de Vlaamse regering zich hiertoe verbinden of gaat ze een eigen weg ? Hoe zal ze dat dan juridisch hardmaken ?

Uw nota biedt onvoldoende financiële garanties. Ze spreekt enkel over een overheveling van de huidige STC-middelen naar de nieuwe fusiestructuren. Over projectfinanciering wordt enkel gesproken vanuit Vlaams oogpunt, met name voor de uitvoering van Vlaamse projecten in de regio's. De regio's verwachten dat de Vlaamse overheid ook middelen reserveert voor eigen regionale noden en ambities. Kunt u hierover wat meer duidelijkheid scheppen ?

De nota spreekt zich enkel uit over werkgelegenheid en economie. Die beperking zal leiden tot verarming. We verwachtten een ruimere doelstelling. Zal de Vlaamse regering voldoende ruimte laten aan de regio's die integraal streekmanagement, een extra taakopdracht, willen toevoegen aan het taakpakket van het Resoc ?

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Dames en heren, uiteraard verwijs ik naar de nota zelf voor een deel van de antwoorden. Ik geef u nog enkele toelichtingen.

Momenteel zijn er zeventien erkende streekplatformen, dertien erkende STC's en vijf GOM's. Het is de bedoeling ervoor te zorgen dat er wat minder zouden zijn, vandaar het maximum van vijftien. Vijftien betekent dat er drie zijn per provincie, waarbij de provincie Limburg slechts één structuur heeft.

We hopen dat er een dynamiek ontstaat die meer provinciaal gericht is. We zijn er ons echter van bewust dat er wellicht nog mogelijkheden zijn om dit aantal te verminderen. Een en ander hangt echter af van de regionale dynamiek.

We zullen via een decretale basis de dynamiek naar vijftien steunen via de subsidieregels. Intussen hopen we dat er een vermindering komt van structuren. Dat is bijvoorbeeld mogelijk in West-Vlaanderen.

De gemeenten, STC's en sociale partners geven de voorkeur aan de entiteit van de bestaande streekplatforms. Of de voorkeur uitgaat naar de entiteit van de bestaande streekplatforms hangt af van regio tot regio. De dynamiek, ook van de streekplatforms en de STC's durft nogal eens verschillen. Aangezien we een en ander overlaten aan de dynamiek ter plaatse, zal wellicht de structuur het halen die het meest op de streek is geënt.

U zegt dat de nota onduidelijk is over de aansturing van het streekoverleg. Er komt duidelijkheid als we ervan uitgaan dat we een afspiegeling willen van wat op Vlaams niveau gebeurt. Op Vlaams niveau hebben we de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen, en zodra er contact is met de politiek, spreken we van het Vesoc. Naar analogie hebben we in de regio's de Sociaal-Economische Raad van de Regio. Het overleg met de politiek gebeurt in het Resoc.

Momenteel bestaat er nog discussie tussen provincies en gemeenten over wie in het Resoc wat zal vertegenwoordigen. Op het niveau van de Vlaamse regering hebben we hierover geen keuzes gemaakt omdat het kerntakendebat nog niet uitgeput is. Daarom hebben we in de nota van 24 januari 2003 de discussie losgekoppeld van wat reeds kan gebeuren. De grote optie van die nota is dat we via de STC's naar een samenwerking of fusie willen evolueren met de streekplatforms. De streekplatforms zijn een voorafspiegeling van de verhouding met de politiek omdat de gemeenten daarin reeds

Landuyt

vertegenwoordigd zijn. Als we erin slagen de sociale partners in het STC en de streekplatforms op elkaar af te stemmen, hebben we een eerste stap gezet in het bijeenbrengen van de twee structuren. Dan blijft er nog het invullen van de politieke vertegenwoordiging in het Resoc. Ook hier heeft de Vlaamse regering niet zomaar een beslissing opgedrongen.

Wat uw vierde vraag betreft over de concessies van de regio en de bevoegdheid van de Vlaamse regering, zoekt men een permanent evenwicht tussen adviezen en de politieke primauteit. Een adviesbevoegdheid is nooit een beslissende bevoegdheid. Zoals bij de meeste adviesorganen is er de klassieke discussie dat er nog een soort politieke verantwoordelijkheid moet kunnen worden genomen.

U zegt ook in uw vijfde vraag dat de nota onvoldoende financiële garanties geeft. De nota gaat uit van de bestaande situatie. Als we rekening houden met de financiering van het STC en van de streekplatforms, dan kan het huidige budget beter worden gebruikt door een betere samenwerking tussen twee structuren. Als men minder structuren moet onderhouden, blijft er meer geld over voor andere zaken.

We zijn niet van plan de projecten van de STC's af te bouwen. In de toekomst zal echter wel meer duidelijkheid moeten komen over de adviserende taak, de overlegtaak en het projectbevorderend handelen. Het is echter zeker niet de bedoeling om het bestaande te schrappen.

Wat uw zesde vraag betreft, zou de nota enkel spreken over de thema's werkgelegenheid en economie. Ook hier wordt vertrokken vanuit de bestaande situatie. De streekplatforms hadden het over economie, de STC's hadden het over werkgelegenheid. Dat betekent echter niet dat verdergaande dynamieken en overeenkomsten in subregio's door de Vlaamse overheid zouden worden afgeremd of tegengewerkt, integendeel.

De voorzitter : De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Mijnheer de minister, ik neem aan dat we nog op dit onderwerp zullen terugkomen omdat hierover nog niet alles is beslist. Het parlement en deze commissie zullen daar nauw bij worden betrokken.

Ik zou betreuren dat een in de loop der jaren gegroeide dynamiek van streekontwikkeling, bijvoor-

beeld in de regio van het Meetjesland, zou verdwijnen of opgaan in een ruimer geheel. Het streekplatform in mijn streek werkt voortreffelijk. Ik weet niet hoe dat elders is. Het zou jammer zijn dat door ons vast te pinnen op dat maximaal aantal van vijftien, een van de best werkende streekplatform zou verdwijnen.

Uw antwoord op mijn tweede vraag heb ik niet goed begrepen.

Tot slot is het onderschrijven van een ruimere doelstelling, namelijk economie en tewerkstelling, verbonden met tal van andere facetten. Onze voorkeur gaat uit naar een meer integrale benadering. Ook de social-profitsector en leefmilieu hebben met economie te maken. U sluit dus geen verbanden uit. Maar de vraag is : hoe neem je ook uit die sectoren actieve krachten op in dat overleg dat tot stand zou moeten komen ?

Minister Renaat Landuyt : Ik ken de verhoudingen in het Meetjesland tussen STC en streekplatform niet zo goed. Daarover durf ik me niet zomaar uit te spreken.

U moet de analogie met de SERV en het Vesoc maken. Noem me een materie waarover de SERV zich nog niet heeft uitgesproken, dus over welke materie zou de SERR of het Resoc zich niet uitspreken ? Alles kan immers te maken hebben met economie en werkgelegenheid. Er is altijd een invalshoek om te verantwoorden dat de actoren van een regio daarover een standpunt innemen.

Inzake de samenstelling van de Resocs is in twee discussies de knoop niet doorgehakt. Er is enerzijds de verhouding met de gemeenten en het al dan niet meespelen van de provincies op het vlak van werkgelegenheid en economie. Dat is nieuw, maar de provincies hebben daar het argument van de gebiedsgerichte werking, en misschien het voordeel coördinerend te kunnen optreden. Daarover hebben we de knoop nog niet doorgehakt. Anderzijds is er de kwestie van de deelname van andere 'stakeholders' aan het Resoc. De SERR zou werken met de klassieke sociale partners, dus de werkgevers en de werknemers, maar in de Resoc-structuren zou ook plaats moeten kunnen zijn voor andere stakeholders, en dan in het bijzonder voor de vertegenwoordigers van de milieubeweging. Dit wordt dus niet opgelegd door het hogere niveau. In sommige regio's gaat men zeer ver in het betrekken van die stakeholders. Die dynamiek willen we zeker niet tegenhouden.

De voorzitter : De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys : Wat is nu de status van die tekst ? Als ik het goed heb gelezen, heeft de regering daar akte van genomen, maar is ze er nog niet mee akkoord gegaan. Is er in een tijdschema voorzien voor de implementatie ?

Minister Renaat Landuyt : In het officiële stuk waarover de heer De Roo blijkbaar beschikt staan vier beslissingen. We zeggen daarin wat geregeld is en wat niet. De grootste reden voor deze beslissing is het feit dat we de dynamiek van het met elkaar versmelten willen aanmoedigen via de STC's. Die opdracht werd mij gegeven. Minister Gabriëls kreeg de opdracht het overleg inzake de Resostructuur voort te zetten. Ik sluit niet uit dat de dynamiek van het samenbrengen van STC's en streekplatformen spontaan de oplossing zal genereren. Ik ken het Meetjesland iets minder, maar bijvoorbeeld in de Kempen blijkt men daar zeer ver in te staan. Daar zouden enorm veel stakeholders betrokken zijn. Daar zou men de maximale structuur hebben. We proberen ons te hoeden voor het nemen van te veel beslissingen die haaks staan op de subregionale dynamiek.

Die nota is een nota zoals er zovele worden goedgekeurd door de regering, met de bedoeling definitieve stappen te kunnen zetten. De volgende stap die ik wil zetten, is het maken van een ontwerp van decreet met een ultieme datum voor het stopzetten van subsidies aan STC's en streekplatformen. Vanaf dan zullen die enkel nog gaan naar de gefusioneerde structuren. Dat is de enige techniek die er echt toe kan leiden dat dergelijke moeilijke oefeningen plaatsvinden. In de welzijnssector werden ooit ook op die manier zeer moeilijke samenwerkingverbanden gestimuleerd.

De voorzitter : Wat is het tijdschema daarvoor ?

Minister Renaat Landuyt : Dat is nog niet bepaald. Ik wil nu immers het signaal geven aan de STC's om hier werk van te maken en de gesprekken met de streekplatforms op gang te brengen. Vaak zal dit echter een met zichzelf praten zijn, als men ziet dat aan werkgevers- en werknemerszijde vaak dezelfde actieve mensen zetelen in de STC's en de streekplatformen. Voor hen is dit een tijdsbesparing. Voor de Vlaamse overheid is het wat dat betreft zelfs een budgettaire besparing, met dien verstande dat we met eenzelfde bedrag meer zullen kunnen ondersteunen dan vandaag.

De voorzitter : De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Toch wil ik mijn bezorgdheid nogmaals uiten. De spontaan gegroeide dyna-

miek in bepaalde regio's mag niet op de helling komen te staan. Heel veel mensen voelen zich daar nu immers bij betrokken. Als er grote initiatieven worden georganiseerd, dan komen daar telkens toch 200 tot 300 mensen op af. Dat zijn mensen die geïnteresseerd en geëngageerd zijn inzake mobiliteit of welzijn.

We kennen het Regionaal Welzijnsoverleg Meetjesland. Er is Toerisme Meetjesland, Mobiliteit Meetjesland en Ruimtelijke Ordening Meetjesland. Ook de gemeenten worden daar nauw bij betrokken.

Mijnheer de minister, ik wil u oproepen voorzichtig te zijn en u niet vast te pinnen op die 15. Als daardoor een regio als de onze compleet uit de boot zou vallen, dan zal ze zich niet meer betrokken voelen. Als ze bijvoorbeeld bij de Gentse regio wordt gevoegd, zou dat het geval zijn, want dan zouden we worden overheerst door de grootstad Gent. Ervaringen uit het verleden spelen daar een grote rol in. Het zou erg jammer zijn mocht het daarop uitmonden.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Gilbert Vanleenhove tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme en tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening, over stedenbouwkundige voorschriften voor openluchtrecreatieve verblijven en de inrichting van gebieden voor dergelijke bedrijven, inzonderheid met het oog op het mogelijk maken van gemengde toeristische bedrijven

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Vanleenhove tot de heer Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme en tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening, over stedenbouwkundige voorschriften voor openluchtrecreatieve verblijven en de inrichting van gebieden voor dergelijke bedrijven, inzonderheid met het oog op het mogelijk maken van gemengde toeristische bedrijven.

Minister Landuyt zal tevens antwoorden in naam van minister Van Mechelen.

Voorzitter

De heer Vanleenhove heeft het woord.

De heer Gilbert Vanleenhove : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, mijn vraag werd me aangereikt door de campingsector. Ik vermoed dat ook andere leden die vraag hebben gekregen. Ze is gericht tot twee ministers, daar ze zowel stedenbouwkundige als strikt toeristische elementen bevat. Die beide elementen zijn in bepaalde gevallen natuurlijk niet te scheiden.

We weten allemaal dat we tegenwoordig veel meer kwaliteit krijgen in de kampeerverblijfparken, dankzij de inspanningen van gemeentebesturen en vooral dankzij een striktere toepassing van de regelgeving inzake kampeerverblijven. Er is een meer professionele benadering, en ook een hang naar een verruiming van het toeristische aanbod.

Zo pint men zich niet meer alleen vast op tourcaravans, wat men eigenlijk nooit heeft gedaan. Ook voor verblijven voor kortverhuur – verhuurcaravans, vakantiehuisjes, vakantiestudio's of -appartementen – komt er meer aandacht. Dergelijke verblijven zijn eigendom van een verblijfpark of een privé-persoon, die daar uiteraard zelf van geniet, maar er ook een financieel rendement aan overhoudt door de verhuur aan derden. Deze verhuur gebeurt in veel gevallen door het park, maar in een aantal gevallen door de privé-persoon zelf. Als dit gebeurt door het park, is er een garantie op een betere bezetting van deze parken. Deze parken krijgen op die manier ook extra inkomsten om nieuwe investeringen te doen in het park.

In Nederland passen toonaangevende groepen uit de sector, zoals Landal Parks en Roompot een gemengde toeristische formule toe, zowel wat aanbod als bezit betreft. De parken verkopen verblijven geheel of gedeeltelijk aan particulieren. Zodra ze zijn verkocht, nemen de parken die verblijven weer op in hun verhuuraanbod. Dit biedt de particuliere eigenaars de financiële voordelen van de verhuur van hun verblijven en de recreatieve voordelen die uit het bezit van een verblijf in een park voortvloeien. De parken realiseren via deze transacties kapitaal dat in nieuwe parkfaciliteiten kan worden geïnvesteerd.

Het tweede aspect betreft het gemengd aanbod. Een gemengd aanbod kan parkeerplaatsen voor tourcaravans, vakantiehuisjes, appartementen en dergelijke omvatten. In tegenstelling tot de Nederlandse parken concentreren onze kampeerverblijven zich te sterk op residentiële stacaravans. De

verkoop van deze caravans heeft de voorbije decennia een ware boom gekend. De voorbije jaren is deze verkoop evenwel ernstig gestagneerd. Indien de verblijfparken in de toekomst een aantrekkelijk toeristisch aanbod willen blijven garanderen, zullen ze ook andere denksporen moeten ontwikkelen.

De Nederlandse formule die ik net heb geschetst, omvat een diversiteit inzake bezit en aanbod. Deze formule biedt de parken de gelegenheid om eigen kwalitatieve accenten te leggen.

De huidige eigenaars moeten overigens niet worden uitgedreven om de overgang van stacaravans naar andere accommodaties te realiseren – dit is het sociale aspect van deze formule -, het volstaat om de oude exemplaren niet langer te laten verkopen. Op die manier kan nieuwe ruimte worden geschapen zonder de betrokken mensen te pijnigen.

De huidige Vlaamse stedenbouwkundige verordeningen zijn bijzonder beperkend. Een park wordt als een camping of als een weekendverblijfpark beschouwd. Gemengde kampeerterreinen bestaan in Vlaanderen eigenlijk niet. Een gemengde toeristische formule in de brede zin van het woord bestaat in Vlaanderen al evenmin.

Het gedeelte van een kampeerterrein dat in het kader van een gemengde formule gedeeltelijk van het park wordt vervreemd, maar toch binnen de parkuitbating wordt gehouden, riskeert als een aparte entiteit of verkaveling te worden beschouwd. Die aparte entiteit moet vervolgens beantwoorden aan een hele reeks bijkomende verplichtingen, zoals de verplichting over een aparte ingang te beschikken, en beperkingen, zoals het aantal verblijven of de hoogte en de omvang van deze verblijven.

Mijnheer de minister, ik zou u willen vragen of een toeristische toets van de projecten, die er in de nabije toekomst zeker zullen komen, niet boven een beoordeling op basis van aantallen, hoogtes en de huidige visie op uitbatingen binnen andere uitbatingen te verkiezen valt. De huidige instrumenten zouden volstaan om deze benadering in de praktijk te brengen. Dit zou overigens geen afbreuk doen aan de stelling van Toerisme Vlaanderen dat alle toeristische exploitaties onder de bevoegdheid van deze VOI vallen.

Wat vindt u van de vraag van de campingsector om in de regelgeving expliciet in de nodige ruimte voor gemengde bedrijven te voorzien ? Kan een gemengde eigendomsstructuur een probleem vormen indien de toeristische exploitatie gegaran-

Vanleenhove

deerd blijft en indien deze aanvulling op het aanbod de aanzet kan betekenen tot nieuwe uitbatingvormen met een steeds toekomstgerichter uitstraling ?

De voorzitter : Mevrouw Declercq heeft het woord.

Mevrouw Veerle Declercq : Mijnheer de voorzitter, ik zou me kort bij de vragen van de heer Vanleenhove willen aansluiten.

Onze bezorgdheid om de verblijfparken en de evolutie van het toerisme en van de open ruimtes is hier al meermaals aan bod gekomen. Uit de recentste cijfers van het strategisch plan voor de kust blijkt dat tweede verblijven en residentiële verblijven de hoofdmoot van het kusttoerisme vormen. Op een bepaald ogenblik zullen we deze evolutie een halt moeten toeroepen. De stijging van het aantal tweede verblijven dreigt andere toeristische situaties, zoals het gewoon kamperen, onmogelijk te maken.

Ik vraag me tevens af hoe het zit met de besprekingen die de minister met minister Van Mechelen zou voeren over eventuele maatregelen met betrekking tot de verblijfparken.

De verblijfparken baren ons zorgen. Het feit dat de kust nog steeds verder wordt volgebouwd, is onze tweede grote bekommernis. Uit de recentste cijfers van het NIS blijkt dat aan de kust nog steeds enorm veel wordt gebouwd. Wat het gewoon kamperen betreft, zou ik me bij de heer Vanleenhove willen aansluiten.

De voorzitter : De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes : Mijnheer de voorzitter, het hier aangehaalde project staat op stapel in Brede ne. De Nederlandse initiatiefnemers hebben al onderhandelingen met de grondeigenaars en met het college van burgemeester en schepenen gevoerd. Ik heb hen aangeraden een aantal Vlaamse volksvertegenwoordigers op de hoogte te brengen.

De campingsector zit in volle evolutie. De huidige campinguitbaters zijn allemaal gewezen landbouwers. De heer Vanleenhove kan dit bevestigen. Al deze landbouwers hebben destijds tentjes op hun gronden toegelaten. Later zijn ze op caravans, stacaravans en vissershuisjes overgestapt.

Momenteel wordt een nieuwe formule ontwikkeld. Wat het wintertoerisme betreft, zijn de huidige formules immers niet aantrekkelijk. Gedurende de winter worden de nutsvoorzieningen op de campings afgesloten. Dit maakt toerisme daar momenteel onmogelijk. Vroeger werden kamers voor periodes van acht of veertien dagen verhuurd. Dit is niet langer het geval. Het is logisch dat de campinguitbaters nieuwe aantrekkelijke en financieel interessante formules zoeken. Mijns inziens moeten de gemeentebesturen aan de kust hen hierin ondersteunen. Ik wil mevrouw Declercq er even van verzekeren dat dit niet betekent dat meer ruimte moet worden ingenomen. We moeten de bestaande ruimte gewoon anders invullen.

We moeten dit gemengd toeristische product ondersteunen. Zoals ik daarnet al heb gezegd, hebben hierover al een aantal vergaderingen plaatsgevonden. Het is onze bedoeling deze gesprekken voort te zetten. Tegelijkertijd willen we echter twee fundamentele waarschuwingen geven.

Ten eerste zou de gemengde formule uit kleine studio's, een hotel, andere accommodatie en ruimte voor activiteiten bestaan. Permanente bewoning moet echter worden vermeden. Verschillende gemeenten worden thans met permanente bewoning op campings geconfronteerd. Die gemeenten zien zich wettelijk verplicht om deze bewoners in te schrijven. Aangezien het hier om aantrekkelijke verblijven gaat, moeten we dan ook opletten dat de voorliggende formule niet tot permanente bewoning leidt. We moeten er tevens op letten dat de afbakening van het stedelijk gebied aan de kust niet tot de permanente bewoning van campings uitnodigt.

Ten tweede is er sprake van huizen met een maximale nokhoogte van vijf meter. Indien we willen vermijden dat de kust wordt volgebouwd, moeten we evenwel vermijden dat alle stacaravans door huizen met een nokhoogte van vijf meter worden vervangen.

We moeten een formule ontwikkelen waarbij we op de grond en door middel van omheiningen kunnen bepalen hoeveel woongelegenheden er mogen komen en hoe groot deze mogen zijn. We moeten tevens bepalen hoeveel bouwlagen deze woongelegenheden mogen tellen. We moeten vermijden dat elke woongelegenheden vijf meter hoog wordt. Dat is zowat het ergste wat ons zou kunnen overkomen.

Misschien moet deze commissie, samen met de CKVB, eens een werkbezoek aan Nederland bren-

Maes

gen. Op die manier kunnen we misschien achterhalen hoe de Nederlandse campings er in de toekomst precies zullen uitzien. We mogen immers niet uit het oog verliezen dat het project in Bredene navolging zal krijgen. Als bouwpromotoren 30 miljoen frank voor een hectare grond bieden, willen ze zich duidelijk niet tot enkele vissershuisjes beperken. Het is hun bedoeling hier echte complexen te bouwen. In dat geval is Bredene niet van plan daarop in te gaan. Dat zou wel eens de doos van Pandora kunnen zijn. Niet iedereen heeft even goede bedoelingen.

De voorzitter : De heer Vanleenhove heeft het woord.

De heer Gilbert Vanleenhove : Ik wil daar even op ingaan, al kent de heer Maes het dossier natuurlijk beter dan ik. Ik zou het ongelooflijk betreuren als de mogelijkheid gecreëerd werd om de kust vol te stouwen met hoge bouwwerken. Er wordt niet gevraagd om nieuwe ruimte in te nemen, mevrouw Declercq. Het gaat om dezelfde ruimte, maar ook die moet natuurlijk op een zeer oordeelkundige manier worden ingevuld. We mogen onze kustlijn niet laten verpesten.

Ik heb me met hand en tand verzet tegen een skipiste in Bredene. Die zou het hele landschap om zeep geholpen hebben. Ik zal me zeker verzetten tegen een complex zoals de heer Maes het beschreef. Ik heb wel oog voor nieuwe mogelijkheden die het toerisme ten goede komen.

De voorzitter : Mevrouw Declercq heeft het woord.

Mevrouw Veerle Declercq : Ik ga ermee akkoord dat we vooral moeten letten op de manier waarop deze ruimtes worden ingevuld. Er is toch een enorm verschil tussen een tent en een gebouw.

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Voor de duidelijkheid zou ik graag vernemen hoe u die skipiste hebt tegengehouden, mijnheer Vanleenhove.

De heer Gilbert Vanleenhove : Het is niet omdat ik geen beslissingen kan nemen, dat ik niet kan wegen op het beleid. Ik kan nog altijd mensen sensibiliseren.

Minister Renaat Landuyt : Dit is bijzonder leerzaam.

De heer Gilbert Vanleenhove : Ik zou u dat in detail kunnen vertellen, maar dat zou ons te ver leiden. Ik merkte dat veel Bredenaars een totaal verkeerd beeld van de piste hadden. Ze dachten dat dit het paradijs op aarde zou brengen. Ik vond dat we de bouwheer moesten ontraden om zijn plannen uit te voeren. We hebben ervoor gezorgd dat hij zijn plannen moest opbergen.

De voorzitter : De heer Vanleenhove bedoelt dat hij aan de bouwheer bewezen heeft dat er geen voldoende maatschappelijk draagvlak bestond voor de skipiste.

De heer Moreau heeft het woord.

De heer André Moreau : Ik wil u van harte proficiat wensen, mijnheer Vanleenhove, met uw sensibilisatiecampagne. Het is prachtig dat u dat van buiten af hebt gerealiseerd.

Minister Renaat Landuyt : Ik wil nog iets zeggen voor de volledigheid. Ik herinner me het dossier van de skipiste. Mijnheer Vanleenhove, ik heb uw naam daarin niet gelezen en al evenmin gehoord. Wat u vertelt u toch allemaal ?

De heer Gilbert Vanleenhove : Mijnheer de minister, u hoort misschien enkel wat u graag hoort. (*Gelach*)

U wordt natuurlijk op bepaalde momenten slechts eenzijdig geïnformeerd. (*Rumoer*)

Minister Renaat Landuyt : Ik wil klaar en duidelijk zeggen dat dit dossier door mijn handen is gegaan. Ik heb nooit iets gehoord van de heer Vanleenhove. Daarom vraag ik me af via welke mysterieuze handeling hij mijn beslissing beïnvloed zou hebben.

De heer Gilbert Vanleenhove : Mijnheer de minister, u speelt een politiek spelletje. De Bredenaars weten perfect wat ik gedaan heb en dat is voldoende voor mij. Ze weten dat wij van deur tot deur gingen in de stad, op de campings en langs de weekendverblijfplaatsen, dat we massa's pamfletten hebben uitgedeeld. We hebben de mensen wakker geschud. Ik heb brieven geschreven naar Toerisme Vlaanderen. Ik heb hen geconfronteerd met een vroegere beslissing. De zone waar de piste zou komen, kreeg ooit van Toerisme Vlaanderen de bestemming groengebied. Een politicus moet niet per se op tv komen om invloed uit te oefenen. (*Opmerkingen van minister Renaat Landuyt*)

Een politicus heeft niet altijd een minister nodig om iets te realiseren.

Minister Renaat Landuyt : Dit is heel belangrijk. Niemand mag valse berichten de wereld in sturen. Onder meer de raad van bestuur van Toerisme Vlaanderen moest beslissen over de skipiste in Bredene. Die beslissing werd daar genomen zonder enige kennis van welk optreden van de heer Vanleenhove dan ook. Hij mag de commissievergaderingen niet gebruiken om de geschiedenis te vervalsen. Ik ken dit dossier door en door, en hij had er niets mee te maken. Ik heb nooit ofte nimmer zijn naam gehoord bij de behandeling van dat dossier.

De heer Gilbert Vanleenhove : Dat is goed mogelijk, mijnheer de minister. Toch heb ik Toerisme Vlaanderen geconfronteerd met die beslissing van lang geleden. Mijn motivering werd nagenoeg letterlijk in de besluitvorming van Toerisme Vlaanderen opgenomen, evenwel zonder mijn naam eronder.

De voorzitter : De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes : Ik ken het dossier ook. Sinds de heer Vanleenhove in Bredene zo actief was in verband met die skipiste, houden we altijd rekening met zijn visie.

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Om terug te komen op de vraag : deze kan zeer eenvoudig worden beantwoord. Als het gaat over gemengde eigendom, is de eigendomsstructuur van geen enkele invloed op de reglementering van Toerisme of Ruimtelijke Ordening. Als het gaat om gemengd aanbod, geldt ofwel de regeling voor de campings ofwel de regeling voor de weekendverblijfparken op het vlak van Toerisme, verder gelden de regels van Ruimtelijke Ordening. De regels voor het stedelijk netwerk aan de kust moeten nog worden geschreven. We zullen daarbij rekening moeten houden met de evolutie van de gebouwen aan de kust. Het zal een kwestie zijn van verantwoordelijkheid. Net zoals vandaag moet iedereen zijn verantwoordelijkheid nemen. Dat is misschien een verklaring voor het feit dat de minister van Ruimtelijke Ordening nog geen initiatieven heeft genomen om iets tegen te houden. Vanuit het principe van de vrije markt is dat begrijpelijk.

Op toeristisch vlak moeten we wellicht naar een nieuwe reglementering die meer rekening houdt met de verschillende evoluties. Ik ben voorstander geworden van een regeling voor de campingcars vanuit het toeristisch oogpunt. Op dat vlak wil ik niet meer wachten op een of andere globale rege-

ling in samenspraak met de federale overheid of met Ruimtelijke Ordening, of wat dan ook. Alles wat met verblijfstoerisme te maken heeft, kunnen we het best opnieuw reglementeren op Vlaams niveau. Dat moet gebeuren met respect voor de regio. Hier is een echte rol weggelegd voor de parlementsleden uit de regio en de openbare besturen van de streek. Ik wil hen dan ook oproepen om een staten-generaal van het verblijfstoerisme aan de kust bijeen te roepen.

Wat mijn bevoegdheid betreft, zal ik systematische aanpassingen van het campingdecreet voorstellen aan het parlement. We kunnen dit probleem echter niet alleen onder de noemer van het toerisme plaatsen, want ook de regels van de ruimtelijke ordening moeten worden gerespecteerd.

De voorzitter : De heer Vanleenhove heeft het woord.

De heer Gilbert Vanleenhove : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Inzake ruimtelijke ordening blijven er mogelijkheden, hoewel een en ander moet worden afgewogen. Wat de toeristische kant betreft, is er de bereidheid tot een toekomstgerichte visie die een andere invulling kan geven aan de thans bestaande mogelijkheden. We doen een oproep aan de regio zelf om initiatieven te ontwikkelen die kunnen bijdragen aan het totstandkomen van deze regelgeving.

De voorzitter : De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes : Ik sta achter de suggestie van de minister. Het zou een goede zaak zijn indien er een overleg was tussen de kustburgemeesters en de kustparlementsleden onder het voorzitterschap van de gouverneur, waarbij zowel het kabinet van Ruimtelijke Ordening als dat van minister Landuyt aanwezig zou zijn.

Minister Renaat Landuyt : U kunt de gouverneur hier niet inschakelen omdat dit zijn bevoegdheid niet is.

De heer Jacky Maes : Er is regelmatig overleg tussen de kustburgemeesters, en zij hebben beslist dat er een overleg moet komen tussen de kustburgemeesters en de kustparlementsleden om dit probleem aan te kaarten.

De voorzitter : Blijkbaar regelt de huidige regelgeving dus niets voor campingcars.

Minister Renaat Landuyt : Er zijn twee problemen. Enerzijds is er een evolutie van campings naar vis-

Landuyt

sershuisjes en dergelijke. Romantisch kamperen moet echter mogelijk blijven naast de meer weerbestendige verblijven aan de kust. Als we het toerisme aan de kust nog willen uitbreiden, moet er accommodatie zijn in alle mogelijke stijlen. Dit probleem is er vooral een van ruimtelijke ordening waarin keuzes moeten worden gemaakt. Ik pleit hierbij voor variatie zodat de natuurlijke evoluties kunnen plaatsvinden.

Een tweede probleem zijn de campingcars die volgens de regels van het campingdecreet niet thuis horen op een camping, en volgens de verkeersregels niet op de straat. We zitten dus met een moeilijke situatie zowel voor wie wil parkeren als voor wie wil kamperen.

Uiteindelijk geldt deze situatie voor heel het land, niet alleen voor de kust. De campinguuitbaters zouden de mogelijkheid moeten krijgen om campingcars te ontvangen. Maar aangezien het dan gaat over een andere manier van exploiteren, valt dit niet onder het campingdecreet. We moeten daar iets aan doen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Jan Laurys tot de heer Renaat Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over het verzet van de federale regering tegen artikel 18 van het decreet houdende evenredige participatie op de arbeidsmarkt

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Laurys tot de heer Landuyt, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over het verzet van de federale regering tegen artikel 18 van het decreet houdende evenredige participatie op de arbeidsmarkt.

De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, in de notulen van de vergadering van de Vlaamse regering van 14 maart lezen we dat de Vlaamse regering akte neemt van het verzoekschrift tot vernietiging van artikel 18 van het decreet van 8 mei 2002 houdende evenre-

dige participatie, ook het decreet-Chokri Mahassine genoemd.

Dit verzoekschrift tot vernietiging bij het Arbitragehof is ingesteld door de federale regering. Ik zie dat de Vlaamse minister van Werkgelegenheid wordt gelast een memorie in te dienen. Ik leid daaruit af dat men van plan is zich te verdedigen in dit geschil.

Wij hebben vorig jaar meegewerkt aan dat decreet. CD&V heeft toen 33 amendementen ingediend waarvan er 3 tijdens de plenaire vergadering zijn besproken. Artikel 18, ingebracht door een amendement van CD&V, bepaalt dat de arbeidsrechtbanken de bevoegdheid hebben om te oordelen over geschillen. We hebben terzake het advies gevraagd van het decreetgevend secretariaat. Daaruit bleek dat Vlaanderen impliciet bevoegd is om rechtbanken bepaalde taken toe te kennen in die materies waarvoor het een regeling heeft opgesteld.

Minister Onkelinx ging daar niet mee akkoord. Ze gebruikte haar veto tegen dat artikel. Ze beweert dat dit een federale bevoegdheid is en dat de gewesten de arbeidsrechtbank geen opdrachten kunnen geven. Ze kondigde aan naar het Arbitragehof te stappen, maar voegde eraan toe dat ze de wet wilde aanpassen opdat arbeidsrechtbanken de bevoegdheid zouden krijgen om te oordelen over discriminatiebetwistingen. Als dat zou gebeuren, zou de procedure onmiddellijk worden stopgezet. Er zou dus een wet komen waarbij het federale parlement de arbeidsrechtbank de bevoegdheid zou geven en waardoor het bevoegdheidsconflict wordt opgelost. Daaruit volgt impliciet dat alleen het federale parlement belast is met de bevoegdheidsverdeling van de arbeidsrechtbank. Het is dus veel eerder een principewestie.

Uit de documenten van de Kamer blijkt dat er in de programmawet een aantal artikelen zijn opgenomen die de arbeidsrechtbanken bevoegd maken om te oordelen in betwistingen inzake discriminatie op de werkvloer. Aangezien dit reeds is goedgekeurd in de bevoegde commissie, gaan we ervan uit dat de federale regering, met name minister Onkelinx, de procedure bij het Arbitragehof heeft stopgezet.

Mijnheer de minister, kunnen we hieruit besluiten dat u akkoord gaat met de federale beslissing ? Aanvaardt de Vlaamse regering dat het inderdaad het federale parlement is dat de arbeidsrechtbank die bevoegdheid moet geven ? Betekent dit dan dat de Vlaamse regering impliciet niet bevoegd is

Laurys

om de handhaving van het decreet van de heer Mahassine te regelen? Welke gevolgen heeft dit voor de toekomst?

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Ik ga 100 percent akkoord met het advies van de Raad van State over het momenteel in de commissie van het federale parlement goedgekeurde ontwerp. De Raad van State zegt dat het CD&V-amendement dat het artikel 18 van het decreet invoert, niet correct was, want onvolledig. Hier in de commissie had men blijkbaar slechts voorzien in een regeling voor de zelfstandigen en de bevoegdheid van de arbeidsrechtbank inzake die zelfstandigen wat evenredige participatie betreft. Men moest dus ook artikel 578 van het gerechtelijk wetboek aanpassen, en niet alleen artikel 581.

De Raad van State zegt nog iets belangrijkers in haar advies. Ze stelt dat het de federale overheid vrij staat datgene te bevestigen, door middel van een federale wet, dat het Vlaams Parlement reeds kon doen, want waartoe het bevoegd was. De Raad van State zegt dus aan het federale parlement : als u het niet kunt laten, dan is het niet storend, maar het Vlaams Parlement is bevoegd om die bevoegdheid te bepalen. Dat is een zeer helder advies, en het geeft eigenlijk ons parlement gelijk. Er is geen bezwaar tegen dat dit voor de duidelijkheid wordt gerecupereerd in de federale wet. Integendeel, dat maakt het alleen maar sterker, maar het is niet nodig. Ik zal dus zeker dit advies van de Raad van State volgen. Het is ook daarom dat de Vlaamse regering de aanpassing van het decreet in die zin heeft gesteund.

Voor de toekomst betekent dit dat we deze weg verder kunnen bewandelen. Wanneer we vinden dat er onduidelijkheid is inzake de bevoegdheid van de arbeidsrechtbank bij het invoeren van nieuwe regels, dan doen we dit ook best expliciet.

Met andere woorden, ook dit zozegde conflict met mijn federale collega eindigt met een feitelijke bevestiging van wat we wilden doen. Dat heb ik ook benadrukt in de allerlaatste gezamenlijke persconferentie. Alle meningsverschillen die er de voorbije 3 jaar zijn geweest met de federale overheid hebben er nooit toe geleid dat de inhoud van onze regeling moest worden aangepast. Soms werd ze overgenomen door de federale wetgever of de federale regering, maar nooit hebben we één maat-

regel moeten intrekken omwille van de houding van de federale minister. Wat dat betreft, heb ik haar even met woorden omhelsd.

Ik ben nu dus vragende partij opdat de procedure voor het Arbitragehof zou worden voortgezet. Dit heb ik echter zelf niet in de hand. Het komt toe aan minister Onkelinx of de federale regering om te beslissen dit al dan niet in te trekken. Als ze dit intrekt, dan zie ik dat als een bevestiging van het standpunt van de Raad van State, al hoop ik voor de juridische duidelijkheid dat ze het niet intrekt. Dan kunnen we zien wat het Arbitragehof terzake beslist.

De voorzitter : De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw zeer duidelijke antwoord. Ik moet eerlijk toegeven dat dit punt van artikel 578 en 581 ons ontgaan is. Blijkbaar is het iedereen ontgaan op dat ogenblik. Gelukkig is dat op die manier rechtgezet. Wij vinden het misschien ook het beste dat die procedure voor het Arbitragehof wordt voortgezet. Op die manier komt er tenminste duidelijkheid. We hopen dus dat minister Onkelinx vergeet van die procedure stop te zetten, hoewel ik me afvraag of dat nog eenzijdig kan, als de memorie ingediend is.

Minister Renaat Landuyt : We hadden al voor de goedkeuring van de wet de procedure ten volle gevolgd en een memorie ingediend, waarin we volledig geloven. Ik dank alleszins ook de CD&V-fractie voor haar steun aan mijn beleid.

De voorzitter : De heer Van Goethem heeft het woord.

De heer Roland Van Goethem : Dit decreet ligt me niet zo na aan het hart, maar toch wil ik even iets vragen. Is het zo dat, zolang die procedure niet is afgewerkt, dit decreet zonder voorwerp blijft en er niets mee gebeurt?

Minister Renaat Landuyt : Het decreet was niet volledig. De Raad van State heeft dus een goede zaak gedaan, namelijk een fout van ons allen verbeterd. We hadden een artikel te weinig gewijzigd. De Raad van State oordeelde dat het alleszins goed was dat het is gebeurd. De Vlaamse overheid is bevoegd om die bevoegdheid aan te wijzen. De federale overheid mag dit bevestigen, want ze heeft ook een autonome bevoegdheid in het bepalen van de bevoegdheid van de arbeidsrechtbank. De Vlaamse instanties regelen dus een materie van so-

Landuyt

ciaal recht : ze vinden dat niet de burgerlijke rechtbank, maar de arbeidsrechtbank bevoegd moet zijn. Ze wijzen dit dus toe. Dit sluit niet uit dat de federale wetgever steeds bevoegd is om de bevoegdheden van de arbeidsrechtbank te bepalen. Dus is het niet verboden dat de federale wetgever hetzelfde doet als de Vlaamse overheid. Maar als de Vlaamse overheid het al heeft gedaan, dan hoeft de federale het niet meer te doen. Ze mogen het altijd nog eens bevestigen. Dat is de glasheldere juridische stelling van de Raad van State.

De voorzitter : De heer Sols heeft het woord.

De heer Guy Sols : Als ik het goed begrijp, behoort dit ook tot de autonome bevoegdheid van de federale overheid. In theorie zou de Vlaamse decreetgever dus kunnen oordelen dat de arbeidsrechtbank bevoegd is, terwijl de federale overheid, steunend op haar autonome bevoegdheid, kan oordelen dat de burgerlijke rechtbank bevoegd is. Dan hebben we een tegenstrijdigheid. Dat kan niet.

Minister Renaat Landuyt : Dat is een mooi conflict dat u aanhaalt. Volgens de Raad van State blijft de arbeidsrechtbank dan bevoegd en heeft de federale beslissing geen enkele zin. Dan zou de bijzondere wet tegenover de algemene wet staan. Volgens de Raad van State is het Vlaams Parlement bevoegd en kan het federale parlement dit bevestigen. Maar dit parlement kan dit niet weerleggen. Dat is de logica zelf. Als ze het zou weerleggen, dan kan het Vlaams Parlement dit meteen weerleggen. Dat zou pas een carrousel op gang brengen. De Raad van State heeft natuurlijk strikt genomen geen antwoord gegeven op uw hypothese, daar dit niet werd gevraagd. Maar het zou een boeiende zaak zijn geweest. Zelfs als het federale parlement zou hebben geoordeeld dat de burgerlijke rechtbank en niet de arbeidsrechtbank bevoegd is, dan nog zou de bij-

zondere regeling van het Vlaams Parlement nog steeds voorrang hebben op de wet, ook al was die eerder.

De heer Jan Laurys : Dat is een argument temeer opdat het Arbitragehof best de knoop zou doorhakken. Anders komen we in toestanden zoals bij het ondertekenen van die Vlaamse CAO's.

Minister Renaat Landuyt : Zelfs niet. Er is toch een institutioneel probleem. De Vlaamse wetgever kan bevoegd zijn om, naar aanleiding van het regelen van een materie ten gronde, de bevoegde rechtbank aan te wijzen. Maar er is de algemene bevoegdheid van de federale wetgever om alle bevoegdheden van de rechtbanken te bepalen. Daar is dus sprake van een overlapping. Dat is eigenlijk wat de Raad van State zegt.

De heer Jan Laurys : Het is dus terecht dat het vorige Vlaams Parlement unaniem heeft gevraagd om die aspecten van Justitie al over te hevelen naar Vlaanderen, in een volgende stap van de staatsherforming.

Mijnheer de minister, hoe zit het met de uitvoeringsbesluiten ? Enkele weken geleden dacht ik dat die bijna klaar waren. De heer Van Goethem heeft gelijk wanneer hij zegt dat het decreet momenteel niet kan worden toegepast omdat die besluiten er nog niet zijn.

Minister Renaat Landuyt : Ze zijn een paar weken geleden goedgekeurd door de regering. Nu moeten ze gewoon nog worden gepubliceerd.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 15.24 uur.*
